

ချစ်ပ!

သ

မိုင်း

သစ်

ကောင်း

ကင်

အခန်း (၁)

“ဟ”

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်..ဖြည်းဖြည်းလျှောက်..မြေကြီးတွေ ပတ်ကြား အက်သွားမယ်”

“သေချာငုံ့ကြည့်လျှောက်နော်၊ စောစောကမှ
မြေဟောက်မကိုမြေပွေးက အသည်းအသန်လိုက်ပြီး ပရိပို့စ်လုပ်နေ
သေးတာ၊ အဲဒီနားမှာ ပဲ...”

“ဟယ်..ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါပြောနေမှ ကွယ်..”

“အေးဟယ်..ဖိနပ်ပြတ်သွားပြီ၊ ကောက်..ကောက်.. ဟိုရှေ့ ကျမှ ချိ
တ်လေး အပ်လေးနဲ့ ပြန်ထိုးစီးပေါ့”

“နင်တို့ ကလဲ..ဟိုမှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ သနားပါဟယ်..
ခစ် ခစ်..”

“ဟား ဟား ဟား...”

ကျောင်းသူတွေရှေ့က ဖြတ်လျှောက်မိတိုင်း ရင်ဆိုင်ရတတ်သည့် ပြ
ဿနာ..။ ခြေတုန်လက်တုန်ဖြစ်အောင် ရှက်တတ်လွန်းတော့မဟုတ်ပါ။
ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုပြောကြတော့မှာ ပဲလို့ ထင်ပြီးတထိတ်ထိတ် လျှောက်
လာတုန်းမှာ စီခနဲ ရယ်သံတွေ ထွက် လာပြီဆို သူ ခြေလှမ်း မှားတော့
သည် ။

“ဟော..ငါမပြောဘူးလား၊ ကောက်သွားပြီ..ကောက်သွားပြီ၊ ချိတ်
ရောရှိရဲ့ လား၊ အပြင်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ သွားဝယ်လိုက်..သိလား..ရတ
ယ်”

သမိုင်း   ဖိနပ်ပြတ်ကိုကောင်၍ ကမူးရှူးထိုးမှားချင်နေသည့်
ခြေလှမ်းတွေကို အနိုင်နိုင်အားတင်း၍ ထိန်းသည် ။ ဖိနပ်ပြတ်ဆိုတော့
လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်လို့ လည်း မရ။ လုံးချေပြီး လက်သီးဆုပ်ထဲမှ
မြုပ်သွားအောင် ဖိဆုပ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကျတော့ တစ်ရှူးတစ်စမဟုတ်ဘဲ... ။
ပြီးတော့ ဖိနပ်ပြတ်ကတန်ဖိုးကြီးကြီး တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် မ
ဟုတ်ဘဲ လေးထောင့်ငါးရာပဲ ပေးရသည့် သာဓုဖိနပ် ခပ်ဟောင်းဟော
င်း..။

ဖိနပ်ကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်၍ တိုရှင်းရှင်းညှပ်ထားသည့် ဆံပင်
တွေကို အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာ ဖိသပ်သည် ။ နောက်ထပ်ပြီး ငုံ့ချပစ်လိုက်
သည့်ခေါင်းက မြေပြင်ကို ခေါင်းနဲ့ ပစ်ခွဲဝင်တော့မလို ဖြစ်နေမှာ
သေချာ၏။

ဒီတိုင်း ရယ်သံတွေက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လက်ဆင့်ကမ်းပျံ့နှံ
လာခဲ့ပြီး...

“အမေ...”

“ဟာ .. ဆောရီး ..တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ..”

ဆွတ်ပျံ့သည့် ရေမွှေးနံ့လေး တစ်ချက်နှင့်အတူ နွေးထွေးနူးညံ့သည့်
အထိအတွေ့လေးတစ်စုံ တစ်ရာကို သူ့မျက်နှာက ခံစားလိုက်မိပြီးနော
က်

“တောက် .. ”

“ မဟုတ်ဘူး .. ဆောရီး .. ”

ခတ် လက်တစ်ဖက် အင်အားအပြည့်နှင့် မြောက်တက်သွားသည် ။
ထိုခဏမှာ ရယ်သံတွေ တိတ်ကျသွားခဲ့ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အနီးအနားက
လှုပ်ရှားနေသမျှအားလုံးလည်း ငြိမ်သက်ရပ်တန့်ကုန်၏။

"ချကုန်ပြီ၊ ဆော်ကုန်ပြီ" ဟု တိုးတိတ်စွာရေရွတ်ကြရင်း မျက်လုံး
ပေါင်းများစွာ ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေခဲ့ကြပေမယ့် မြောက်တက်သွားသည့် ခတ်
တံ ရဲ့ လက်က လေထဲမှာ ပဲ ရပ်တန့်နေခဲ့သည် ။

နှုတ်ခမ်းဟဟနှင့် လက်တစ်ဖက်ကာထားသည့် နောက်မှာ ရှိနေ
သော မျက်နှာသည် သူမ၏ ဒေါသမာနတွေကို ဒီမှာ ပဲ ရပ်တန့်သွား
အောင်တား ဆီးပစ်လိုက်သည့်နှယ် ..။

သွယ်တန်းသည့် မျက်ခုံးခပ်ဖျော့ဖျော့၊ မျက်ရစ်မထင်ဘဲ မှေးချင်သ
လို ဖြစ်နေသည့်မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ထူပြည့်သည့်နှုတ်ခမ်းတွေ ...။ မျက်နှာ
ထက် မှာ ရှိသမျှ အစိတ်အပိုင်းအားလုံးတို့ သည် ထိတ်လန့်ချောက်ချား
သွားခြင်း၏ သရုပ်ကို ညီညွတ်စွာ ဖော်ကျူးနေကြ၏။ အမေရိုက်မှာ စိုး
လို့ အသည်း အသန်ကာကွယ်ရင်း ကြောက်ပါပြီ အော်နေတာမျိုး ..။

တောင်းပန်တာတွေ၊ ဆောရီးတွေ ကတိုက်ကရိုက်ဆိုလျက် မျက်နှာ
ကို ကာကွယ်လိုက်သည့်လက်ထဲမှာ ဖိနပ်ပြတ်တစ်ဖက်နှင့်။

"လာပါ ခတ် ရယ်၊ သူလဲ ငုံ့ပြီးလျှောက်လာတာ၊ ငါတို့ လဲစကားပြော
ရင်း ငေးလာကြတာ၊ အတူတူမှားတာပါ၊ လာပါ"

ဝတ်လွှာက ခတ် မြောက်ထားဆဲလက်ကို ဆွဲချပစ်လိုက်၏။စုမြတ်
က ရှေ့ဆက်ဖို့ တွန်းတွန်းထိုးထိုးလေး လုပ်သွားသည် ။ ထိုအခါ ခတ်
သူ့မျက်နှာဆီမှာ မျက်ဝန်းတွေစူးနစ်နေရင်း သမင်လည်ပြန်မျက်နှာ

လေး နှင့်ပါသွားခဲ့သည်။ ။

ခဏလေးတိတ်ဆတ်သွားခဲ့သည့်ပတ်ဝန်းကျင် က ပြောဆိုရယ်မော သံများ နှင့် ပြန်လည်၍ အသက်ဝင်လာခဲ့၏။

"တော်ပါသေးရဲ့ နော် ၊ ငါ့ရဲ့ ဧချင်းလေးကို သနားပါတယ်"

"အေးလေ..ဖိနပ်ကပြတ်၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ဘာမသိညာမသိ ဆော်ခံ ထိမှ ဖြင့် .."

"ဟား ဟား ဟား ... "

မိန်းကလေးတွေ ရယ်တာပေမယ့် အသံတွေက ဝါးလုံးကွဲ ...။ ဒီတစ် ခါ သမိုင်း ထိုအသံတွေကြောင့် အာရုံမပျက်ပြားခဲ့ဘဲ ပါးကိုပြန် စမ်းရင်း ခြောက်သွေ့သွားသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ ကို ဖိပိတ်သည်။ ။

အားလုံး၏ အနီးအပါးမှ တို့နှေးစွာ လှမ်းထွက်ခဲ့ရင်း လူသံသူသံတွေ လုံးဝဝေးကွာကျန်ရစ်သည့်နေရာမှာ ရပ်တန့်မိပြန်သည်။ ။ဖိကျစ်ဆုပ်ကို င် ထားဆဲဖြစ်သည့် ဖိနပ်ပြတ်ကို မျက်နှာရှေ့ထိ ထောင်ကြည့်လိုက်ပြီး နာကျင်စွာ အံကြိတ်မိသည်။ ။

ပြီးတော့ လမ်းပေါ်မှာ ပစ်ချလိုက်ကာ စီးလျက်ရှိသည့် ဖိနပ်တစ်ဖက်ကိုပါ ချွတ်ခဲ့လိုက်၏။ စိမ်းနုနုမွေးညှင်း တစ်ချို့ရှိနေသော ဖွေးနုသည့် ခြေအစုံသည် ...။

ကျွန်တော်ဟာ သတ္တိမရှိတဲ့ ကောင် ... ...။

*

အခန်း(၂)

“ဘာ ..ဖိနပ်ပြတ်တယ် .. ဟုတ်လား”

အဘွား ဒေါ်မိမိညို၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည် နှင့် အဘွားနဲ့ သူ နံရံတစ်ချပ်ခြားနေတာတောင် ကိုယ်က တွန့်ခနဲ ဖြစ်၏။

“ဖိနပ်ပြတ်သွားပြီ .. ဝယ်ပေးပါ .. ဒီလိုလား”

“ဟို .. ကလေးက ..”

“ဘာကလေးလဲ၊ ကျောင်းပဲပြီးတော့မယ်၊ ဒါကလေးလား၊ အိမ်မှာ အတွင်းရေးဘယ်လိုရှုပ်ထွေးနေတယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘဲနဲ့ ထစ်ခနဲရှိ လက်ဝါးလာဖြန့် ..”

ပန်းပင်တွေရေလောင်းနေရင်း ခြေလှမ်းတွေ တစ်လှမ်းချင်းနောက် ကို ပြန်ဆုတ်နေမိသည် ။ ရေပိုက်ကနေပန်းနေသည့် ရေဖွား တွေက ပန်းပင်တွေပေါ် မဟုတ်ဘဲ သူ့ခြေလှမ်းအတိုင်း သစ္စာကြီးစွာ လှုပ်ခါမျောပါလာကြ၏။

“ညိုသစ္စာ” ဆိုသည့်အိမ်ကြီးမှာ ကျိုကျိုတက်ချမ်းသာခဲ့ပါသည် ဆိုလည်း လူတွေပြောကြတာပဲဖြစ်ကာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ လည်း လူပြောသူပြောနဲ့ ပဲ အတည်ဖြစ်ခဲ့သည် ။

“ညိုသစ္စာ” ဆိုင်းဘုတ်ကို နွယ်ပင်တချို့ ရစ်ခွေနေသည့် ရေညှိ တက်နေသော အုတ်တံတိုင်းထက်မှာ တင်ထားတာဖြစ်ပြီး အဖြူရောင်စာ

လုံးတွေကလည်း ညိုညစ်ညစ်ဖြစ်နေခဲ့၏။

စံအိမ်ကို စိန်နဲ့ မွန်းမည်ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့ကြသည့် စံအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားကြသည် ။ သေဆုံးခဲ့ကြသည် ။ ဒီနေ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ညိုသစ္စာ၏ အရှင်သခင်အဖြစ် အသက်ခုနှစ်ဆယ် နီးပါးရှိသော ဒေါ်မိမိညိုနှင့် သူမ၏ မြေးတော်နှစ်ယောက်ရှိသည် ။ ပြီးတော့ ဆွေတော်မျိုးတော်တချို့နှင့် အစဉ်အဆက် သစ္စာကြီးစွာ တာဝန် ထမ်းဆောင်လာခဲ့ကြသည့် အလုပ်သမားကောင်းတွေ ..။

သည် အိမ်၊ သည် လူတွေကို အခြားလူတွေ ဘယ်လိုပဲဝေဖန်ပါစေ ညိုသစ္စာ က နွယ်ပင်တွေတက်နေတာကိုလည်း မရှင်း။ ခြံအကျယ်ကြီးထဲ မှာ ကိုင်းပင်တစ်ချို့ ရှည်လျားစွာ ဖြစ်နေတာကိုလည်း ဥပေက္ခာနှင့်ကြည်ဖြူခဲ့သည် ။ ခေတ်မီသားနားစွာ ရောင်စုံပြီးပြန်နေကြသည့် တိုက်မြင့်ကြီးတွေကြားမှာ ညိုသစ္စာက မာနကြီးကြီး ရပ်တည်နေဆဲ ဖြစ်၏။

ရှေးဟောင်းလက်ရာစစ်စစ်များ ခိုင်ခံ့စွာရှိနေဆဲ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးက ရေနံချေးဝလျက် ခေတ်အဆက်ဆက် ဒီအတိုင်းပဲနေသွားမည်ဟု လက်မထောင် ကြွေးကြော်နေသည့်နှယ် ...။

“ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူ့လုပ်စာတွေ အစုလိုက်အပုံလိုက် ရှိနေလို့ လဲ၊ လိုတိုင်းလက်ဖြန့်တောင်းရအောင် သင်းက မိဘအမွေအနှစ်တွေ စုရက် ပုံရက်ကျန်ခဲ့တဲ့ သူဌေးသားလား၊ ဟွန်း .. ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာလဲဆိုတာ ပြန်ဆန်းစစ် ..”

နောက်ဆုံးသဲ့သဲ့ပါလာသည့် စကားလုံးတွေ လုံးဝပျောက်ကွယ် ကျန်ရစ်မှ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ထိုနေရာမှာ ရပ်သွားခဲ့၏။ အဘွားဒေါ်မိမိညို၏

မျက်မပြေခြင်းကို ခါးစည်းခံခဲ့ရသည့် ကာလအတိုင်းအတာဟာ သူ့ အသက်တစ်မျှပဲဖြစ်သည်။ ။

နောက်ထပ် သူ မလာမချင်း သို့မဟုတ် ညှိသစ္စာကနေ ကျော ခိုင်းထွက်ခွာသွားတဲ့ ထိ မဖြစ်မချင်း အဘွား သူ့ကို မုန်းတီးနေမှာ ဖြစ် သည်။ ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုလျှင် ...

“မြွေပွေးလို သတ္တဝါကောင်၊ မိခင်ကို သတ်ပြီးမှ လောကထဲဝင် လာတာ၊ ငါ့သမီးကို သတ်တဲ့ သတ္တဝါ၊ လူသတ်သမား ..”

သူ လူမှန်းသိတတ်တဲ့ အရွယ်ကတည်းက အဘွား ဒေါသထွက်ပြီဆို ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်မဟုတ်၊ တိရစ္ဆာန်ကြောင့်မပါ၊ တခြားသော ခြပ်ရိုခြပ်မဲ့၊ သက်ရှိသက်မဲ့ ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘဲ နေသမိုင်း ဆိုသည့် သူ့ကြောင့် ..။

“သမိုင်း .. ဟိတ်ကောင် ..”

“ဟင် ..”

“ဘာလဲ၊ ရေပိုက်ကိုင်ပြီး မတ်တတ်အိပ်ပျော်နေတာလား”

လူထက်အရင် ရေမွှေးနံ့က ရောက်လာသည်။ ။ အမိုင်း လှည်မကြည့်ပါ။ ရေပိုက်ကို ခေါက်လိုက်ပြီး ရေစက်ဘေးမှာ သေချာသွားတင်လိုက်သည်။ ။ မောင်မောင်က နို့စိမ်းရောစပို့ရှုပ်ပွပွ၊ ဘောင်းဘီရှည် ရေညှိရောင်နှင့် ..။ ဆံပင်တွေကို ခုခေတ်လူငယ်တွေအတိုင်း မတိုမရှည်ခပ်ပွပွနှင့် ဂျယ်ကြောင့် ဟိုကထောင်၊ ဒီကထောင်။ ဒါပေမဲ့ မောင်မောင်က အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးဖွံ့ဖွံ့နှင့် ဗိုက်သားရှုပ်တော့ ကြည့်ကောင်းသည်။ ။ ဆံပင်ကို မိန်းကလေးတွေလို ပုံစံအမျိုးမျိုး သူလုပ်တတ်ပေမယ့် ရုပ်ဆိုးသွားတယ်ဆိုတာမရှိ။

စီးသည့် ရှူးဖိနပ်မျိုးစုံကလည်း သုံးသောင်းကျော်တန်ဆိုတာ အနိမ့်ဆုံး ..။ဒေါ်မိမိညို ဆိုသည့်အဘွားဟာ ဒါကမှ “ငါ့မြေး” ဟု ကိုယ်တိုင် ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားခဲ့သော မောင်မောင်ညိုကိုတော့ လိုလေးသေးမရှိ ဆင်သည် ။

မျက်နှာညိုဖို့ မလိုအောင်ထား၏။ မောင်မောင်ညိုမေမေ ဒေါ်မြခွာညို ရှိတုန်းကဆို သူမက ရင်သွေးကိုလည်း ချစ်သည် ။ အစ်မဖြစ်သူက မွေးခဲ့သည့် တူလေးကိုလည်း သားအရင်းနှင့်မခြား ချစ်ခဲ့သည် ။ ကိုယ့်သာကို မေမေအရေးပေးနေတာပဲ ဆိုပြီး ပီတိဖြစ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ မရှိပါ။

“မေမေရယ် ..၊ သားငယ်လေးရှေ့မှာ တော့ စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း မပြောပါနဲ့ ၊ ခွာညို တို့ မှာ ရင်သွေးဆိုလို့ ဒီသားလေးနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ”

ဟု မျက်ရည်လေးဝဲဝဲနှင့် ပြောပေးရှာတဲ့ အထိ။ ဒါတွေကို မေမေ ငယ်ကိုယ်တိုင်ပြောတာ သမိုင်း ကိုယ်တိုင်ကြားရတာလည်း ရှိကာ ဒေါ်ကြီးလုံက ပြန်ပြောတာတွေလည်း ရှိ၏။

"ကြီးလုံတော့ မိထွေးဆိုရင် မိထွေးတော်ဂေါတမီပဲ ကောင်းတာ ရှိခဲ့တယ်မှတ်တာ၊ သားရဲ့ မေလေးက တကယ့်ကို ဂေါတမီလိုအမေမျိုးပါကွယ်၊ သူတူလေး မျက်နှာငယ်ရှာတယ်ဆိုပြီး သားအရင်းကို ဘေးချထားပြီး တူကိုပဲပွေဖက်ထားခဲ့တယ်၊ ယောက်ျားလုပ်တဲ့ လူကလဲ တော်ရှာပါတယ်၊ ငါ့သားကိုတော့ မင်းက တူလောက်တောင်နေရာ မပေးပါလားလို့ အပြောင်အပြက်သဘောနဲ့ တောင် မပြောခဲ့ဖူးဘူး” ဟု ဆိုသည် ။

မောင့်မောင့်ကို ဘွားက အရေးပေးသည် ၊ ချစ်သည် လို့ တွေးပြီး မ

ကျေနပ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ်သာ အမှန်းခံလူသား ဖြစ်ခဲ့ရတာကိုတော့ သမိုင်း အမြဲတမ်း ကြေကွဲစိတ်ဖြစ်နေခဲ့မိသည်။ ။ ပြီးတော့ အဘွား ပြောခဲ့တာရှိသေးသည်။ ။

“နောက်ဖေးမှာ သပ်သပ်ခွဲထုတ်ထားတယ်ဆိုပြီး မဆိုင်သလို နေလို့ မရဘူး၊ ငါ့ခြံဝင်းထဲမှာ လက်ခံထားတဲ့ အတွက် ငါ့မြေးကို သည်းခံ ရမယ်၊ ညီအစ်ကိုလို ရင်းနှီးခွင့်မရှိဘူး၊ အရှင်သခင်လို စောင့်ရှောက်”တဲ့။ ။

မူလတန်းကျောင်းသားတွေအရွယ်မှာ မောင်မောင် ရန်ဖြစ်ပြီး နှုတ်ခမ်းပေါက်လာတော့ အဘွားက ကြိုးတုပ်ပြီးရိုက်သည်။ ။ မောင်မောင့်ကိုမဟုတ်ပါ။

“ဒီလောက်တောင် တာဝန်မဲ့တဲ့ ကလေး၊ စောင့်ရှောက်ရမယ်လို့ မှာထားတာကို နင်ဂရုမစိုက်လို့ ဒီလိုဖြစ်တာ၊ နင့်မှာ ပဲ အပြစ်ရှိတယ်၊ ဟေ့ .. လာစမ်း .. ဒီကလေးကို တိုင်မှာ ကပ်ပြီးကြိုးတုပ် ..”

ကျောပြင်နှင့်တင်ပါးပေါ်၊ ခြေသလုံးတွေမှာ အရှိုးရာတွေ ထပ်နေအောင်အရိုက်ခံရတာ သမိုင်း ပဲဖြစ်လေသည်။ ။

“မနက်က ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

စိတ်ကူးတွေ မရင့်သန်မီ မောင်မောင့်အသံက နှောင့်ယှက်၏။ သမိုင်း နောက်လှည့်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာပြန်ငဲ့ကြည့်သည်။ ။ မောင်မောင်က သမိုင်း ဘေးကို ပြန်ရောက် လာပြီး ...

“မင်းကို တစ်ကျောင်းလုံးကပြောနေကြတာ .. သိလား”

“မင်းသိလာရင်ပြီးတာပါပဲ”

“မင်းလဲသိသင့်တာပေါ့ကွ၊ မအူမလည်ပုံနဲ့ နေရာတကာဝင်တိုး တာတွေ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဆိုရင်တော့ ကြည့်ကောင်းမယ် ..”

သမိုင်း မျက်နှာမော့ကြည့်လာပုံက တစ်ခုခုပြောမလို့ မဟုတ်ဘဲ မောင်မောင်ကို ဆွေးမြေ့စွာ ငေးခြင်း ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာပြန်လွှဲသည် ။

“သမိုင်း .. မင်း သူ့ကိုသိလား”

နောက်ထပ်ခြေလှမ်း ပြင်တာကိုလည်း ရစ်ပစ်လိုက်ရပြန်သည် ။

“အဟွန်း .. သူများ တွေ ဘာပြောပြော မင်း အဲဒီလိုအကြံဉာဏ် ထုတ်ဖို့ ထိ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

ပြော၍ သမိုင်း ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ ရယ်၏။

“မင်းက အသက်ရှူသာနေရင် ကျေနပ်ပြီဆိုတဲ့ ကောင်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ က မယုံကြဘူး”

သမိုင်း မျက်လုံးတွေ လက်ခနဲ့ တစ်ချက်ဖြစ်သွား၏။ ရယ်ခဲပြုံးခဲ သည် နှုတ်ခမ်းသားတို့ က ပို၍ စေ့ပိတ်သွားကာ ...

“သူတို့ ဆိုတာတွေ မင်းစိတ်ဝင်စားရင် အဲဒီတက္ကသိုလ်တစ်ပတ် ဆက်မွေ့လိုက်ပါ၊ ငါ့ကို ဘာမှ လာမပြောပါနဲ့ ”

“မပြောလို့ တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ ငါတို့ ဘက်က မေဂျာတွေရဲ့ ပန်ထွာကိုမှ မင်းက မတော်တရော် သွားလုပ်ခဲ့တာ၊ အဟွန်း .. သူတို့ ပြောနေကြတာကို ပြောပြတာ ..”

“မင်းသိနေတဲ့ ငါ့အကြောင်းထဲမှာ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိတယ်ဆိုပြီး ဘာတွေထပ်ပြောနေတာလဲ ..”

“မင်းအတွက် စာနာလို့ ပါ၊ မင်းနဲ့ ငါ့ကို ညီအစ်တော်မှန်း တစ်ကျောင်းလုံးမှာ သိတဲ့ လူနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ ..”

“ဘာမှ မတော်ဘူးလို့ မင်းပဲပြောတာပါ” ဆိုသည့်စကားက ရင်

ထဲမှာ ပဲဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ သမိုင်း နှုတ်ဖျားက တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ မဟခဲ့။

“သူတို့ က မင်းအကြောင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ထည့်ဝါး နေ တော့ မင်းအစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ကောင်က နည်းနည်းတော့တင်းတာပေါ့”

သမိုင်း မျက်နှာ ခပ်လွဲလွဲနေလိုက်၏။ အစ်ကိုဆိုပေမယ့် မောင်မောင်က သူ့ထက် လေးလပဲကြီးသည်။

“မင်း သူ့နာမည်ရော သိလား ..”

“မသိချင်ဘူး”

“ငါက ယုံပါတယ်၊ သူတို့ က မယုံဘူး”

သမိုင်း မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်ခြင်းတို့ လွှမ်းမိုးသွားခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မပြောဖြစ်ပေ။

“သူ့နာမည်က 'စောင်းလက်ခတ်'၊ သူ့ကို ခတ် လို့ ပဲခေါ်ကြတာ၊ နာမည်အတိုင်း စာလုံးပေါင်းရင်တော့ သူ့နာမည် ခတ် ဆိုတာ ရိုးရိုးပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကကြီးသတ်နဲ့ အသံထွက်ကြည့်ရင် ခက် ဆိုတဲ့ သဘောကွာ၊ တကယ်ပေါင်းရခက်တာ၊ အရမ်းလှပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အထာမပေးဘူး၊ မာနကြီးတာလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့ အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံရေးတော့ ပြန်လာတယ် ပရိုပိုစ် သွားလုပ်ရင်တော့ လုံးဝအားမနာတတ်ဘူး”

သူ အားရပါးရကြီးပြောနေသမျှ သမိုင်း မျက်နှာမှာ ကောက်ကြောင်း လေးတွေ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် လှုပ်ရှားသွားသည် သာ ရှိလျက် မည်သည့် အသံတစ်စုံတစ်ရာမှ ထွက်မလာ။

ဒါဟာ အဆန်းမဟုတ်တော့သည် မို့ မောင်မောင်က သမိုင်းကို ကြ

ည့်လိုက်၊ ပြောလိုက်၊ ငယ်ငယ်ကဆို သူပျင်းသလောက် ဆော့မယ်၊ ပျော်မယ် သွားပြီးအဖော်စပ်တိုင်း သမိုင်း က ပါးစပ်ပိတ် ခေါင်းခါနေ သည် ချည်းမို့ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အဘွားကို ပြေးတိုင်ပစ်လိုက်၏။

“အဘွား .. သမိုင်းက သားနဲ့ မဆော့ချင်ဘူး၊ လာမခေါ်နဲ့ တဲ့ ”

“ဘာ ...”

“မင်းကို ငါမုန်းတယ်လို့ လည်း ပြောတယ်” စသဖြင့် ..။

မောင်မောင် ပြေးတိုင်လိုက်တာနှင့် အဘွား က သမိုင်း ကိုခေါ်ကာ အစစ်အဆေးမရှိ ကြိမ်ဒဏ်ခတ်တော့သည် ။

“မင်းကလား .. မောင်မောင်ကို၊ ဟင် .. ဘာအကြောင်းနဲ့ မုန်းတာလဲ၊ ဘာကြောင့် အတူမဆော့ချင်တာလဲ”

မေးမေးပြီးရိုက်သည် ။ သူ့ဘာသာမေးပြီး သူမဘာသာပဲ ပြန်ဖြေ ၍ ရင်ဘတ်ထုတ်တတ်၏။

“ဖြစ်ရလေနော်၊ ငါးခုကပဲ ငါးဇင်ရိုင်းကို နှုတ်ခမ်းမွှေးရှည်လှ တယ်ပြောလို့ ၊ မောင်မောင်ကို နင် ဘာမကျေနပ်နေတာလဲ ငါမသိဘူး မှတ်နေလား၊ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော် နေရတယ်၊အဲဒါကိုမကျေနပ် နေရင် ကြိုက်တဲ့ အရပ်ကိုကြွ ..”

ဆိုသည့်စကားတွေနှင့် လှိမ့်ပိန့်ရိုက်နေပြီဆို မောင်မောင်က ကွယ်ရာ မှာ ပျော်လွန်းလို့ ခုန်ပေါက်မပြီးနိုင်။

သမိုင်း ဒါတွေကိုသိသည် ။ သိတိုင်း ပြောလို့ မရ၊ ဖြစ်တိုင်း ကြည့်ခွင့်မရှိ။ ကိုယ့်ဘဝကို တခြားလူသိတာထက် ပိုသိပါသည် ။ သိလို့ သိတဲ့ အတိုင်း ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်သည့်အခါ ...

“သမိုင်း .. မင်း ဒီလို ပါးစပ်ပိတ်နေတဲ့ စတိုင်လ်ကို သူတို့ က ခေါင်း စဉ်တွေတပ်နေကြတယ်”

သမိုင်း က သူ့မျက်နှာကိုတည့်တည့်ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုပြောတော့ မလိုနှင့်မျက်ဝန်းတွေ ပြန်တိမ်းသွား၏။ မောင်မောင့်မျက်နှာ ကျကျနန မဲ့သွားသည် ။ ပြီးတော့ ဟွန့်ခနဲ ရယ်သံကိုတော့ သမိုင်း ကြားအောင် တမင်ကျယ်လိုက်ကာ ...

“မင်းကို ခတ် က ဘာမှ တုံ့ပြန်မသွားတဲ့ အဖြစ်ကို သူတို့ ...”

“သူတို့ က ဒါတွေ ငါသိအောင်သွားပြောပေးပါလို့ မင်းကို လူကြုံ ပါးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

မောင်မောင့်မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။ သို့သော် ...

“ပါးရအောင် မင်းဆီကို ငါလမ်းကြိုတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက သိလို့လဲ”

“ဒါဆို သူတို့ မပါဘဲပြောပါ။ ငါမှားခဲ့လို့ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမှာ ပါးရိုက်ခံခဲ့ရသည် ဖြစ်စေ၊ မခံခဲ့ရဘူးဖြစ်စေ မင်းနဲ့ တစ်ခုခုပတ်သက်နေနိုင်တာ ရှိသလား၊ ဥပမာ .. အဲဒီမိန်းကလေးအတွက် မင်းရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ..”

မောင်မောင့်နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိပ်ထင်လျက် မျက်ဝန်းအစုံမှာ တလက်လက်စူးရဲသွားသည် ။ လည်ကပ်ချိုင်းပြတ်စပိုရှုပ်နွမ်းနွမ်း၊ စစ်ရောင်ဘောင်းဘီရှည်ပွပွကို ဒူးဆစ်အထိ လိပ်တင်လျက် သမိုင်း တစ်ကိုယ်လုံးကို မပတ်သတ် မရင်းနှီးခဲ့သူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကြည့်၏။

သမိုင်း က အသားဖြူ၍ ပါးပြင်မှာ သွေးကြောစိမ်းတွေက ဝါ ရွှေရွှေစိမ်းလဲ့လဲ့အရောင်ထင်နေသည် ။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က သွယ်၍ အရောင်ဖျော့၏။

နှာတံပေါ်ခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းထူခြင်းက သိသာနေသဖြင့် မျက်လုံးက မှေးသလိုဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ မေးရိုးကားသည် ။ သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက် တာနှင့် မြန်မာစစ်စစ်တစ်ယောက်လို့ ထင်တဲ့ သူ ရှားလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် ညိုသရွာမှာ ထူသမျှနက်သမျှ လှိမ့်ခံနေရသည့် ပေးတုံး တစ်တုံးလိုကောင်မှန်းလည်း ဘယ်သူမှ မသိနိုင်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုလျှင် သမိုင်း မျက်နှာမှာ အမြဲတမ်းသုန်မှုန်နေလျက် ချက်ချင်းထပေါက်ကွဲ တော့မလို ညှို့မှိုင်းသွားတာမျိုးရှိသည် ။ ထို့နောက် ခပ်သိမ်းသောအရာ အားလုံးကို မမြင်သလို၊ မသိသလို ခံစားချက်မဲ့နေသော အေးစက်သည့် ဥပေက္ခာတွေလည်း ရှိပြန်သည် ။

ဒီလိုမျက်နှာမျိုးကို နားလည်သည်းခံနိုင်လွန်းသည့် လူငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်သူမြင်မှာ လဲ။ မင်းမျက်နှာမှာ မင်းပြဋ္ဌာန်းသလောက် မဖြူစင်ဘူး သမိုင်း ..၊ အဲဒါကြောင့် ပြောချင်တာ၊ မင်းရင်ထဲမှာ တမင် တကာတွေရှိတယ် ..။

ရင်ထဲကစကားသံတွေကို ကိုယ့်ဘာသာပြန်နားထောင်၍ မောင်မောင်က ပြုံး၏။ ဘာပြောဘာမလဲလို့ စိုက်ကြည့်နေသည့် သမိုင်းကလည်း ထိုအပြုံးကို နားလည်သည် ။ သူ သိခွင့်မရှိသောစကားတွေ မောင့်မောင့်ရင်ထဲမှာ အသံတိတ်ပြီးဆုံးသွားပြီ။

“သမိုင်း .. ”

နောက်ထပ် သမိုင်း ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားပြန်သည် ။

“မင်း သူ့ကို သိနေလား၊ မသိဘူးလား .. အဲဒါတော့ဖြေ ..”

ကျောပေးထားရင်း သမိုင်း အကြာကြီးတိတ်နေ၏။ ပြီးမှ ရှေ့ဆက်လှမ်းသွားကာ ...

“ငါက ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မသိချင်တဲ့ သူ ..”

ခပ်တိုးတိုးပြော၍ မြေကြီးခဲလေးတစ်လုံးကို ခြေဦးထိပ်နဲ့ လွှဲကန်
လိုက်ပြီး ..

“မင်း မယုံလဲ အတတ်နိုင်ဘူး”

အဝေးရောက်သွားသည့် သမိုင်းရဲ့ ကျောပြင်ကိုငေးရင်း မောင်မောင်
က မွဲပစ်သည်။ ။

မယုံဘူး ...။

*

အခန်း(၃)

ခုံတန်းမှာ ခပ်လျော့လျော့မှီကာ ပေါင်ပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်တင်လျက် လက်ထဲမှာ စာအုပ်ကဖြန့်လျက်သားမို့ စာဖတ်နေသည့် သမိုင်း ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ အသံတိတ်ရွေ့လျားနေခဲ့၏။

ထိုစဉ် စိုက်ချထားသည့် သူ့မြင်လွှာထဲကို ဖိနပ်လှလှလေးတွေ စီးထားသည့် ခြေထောက်လေးသုံးစုံ ညီညီညာညာဝင်လာသည် ။ စာဖတ်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေ စာမျက်နှာထက်ကနေ ခြေထောက်တွေပေါ်ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားခဲ့၏။ ထို့အထက်ကိုတော့ မော်မကြည့်မိသေးပါ။ ။

မိတ်ကပ်၊ ရေမွှေးနံ့ပေါင်းစုံက နှာခေါင်းထဲမှာ စူးစူးရှရှ နှုတ်ဆက်လာ၏။

“စာမေးပွဲက လိုပါသေးတယ်၊ ရော့ ..”

သူ မော့မကြည့်တော့ မျက်နှာရှေ့မှာ ကက္ကျူးတစ်ဘူးကို ခပ် ရိုင်းရိုင်းထိုးပေး၏။ ဘာမှန်းမသိဘဲ ဘူးကိုကြည့်လိုက်မိပေမယ့် ထိုအချိန်အထိ သမိုင်း မျက်လုံးတွေ မိန်းကလေးသုံးယောက်ဆီကို မရောက်။

“ယူပါ၊ တို့ တွေက ယူဒုက္ခကိုမမြင်ရက်လို့ ကူညီတာ ..”

သမိုင်း မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ချိုးသွား၏။ ပြောလိုက်သူကို မော့ကြည့်မိတော့ သူ့မြင်ဖူးနေကျမျက်နှာပဲဆိုတာ သိလိုက်သည် ။ သူ သွားနေကျ

လမ်းမှာ အမြဲတမ်း သွားအဖွေးသားပေါ်အောင် ပြုံးရယ်နေလျက် လက် ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ခြေလှမ်းမှားအောင် ဖြားယောင်းနိုင်သော အသံ မျိုးစုံ ၏ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်သည်။ ။

ထိုအုပ်စုထဲမှာ ပခုံးလောက် ဆံပင်ကောက်ကွေ့ကွေ့များ နှင့် အနီ ရောင်၊ အနက်ရောင်တွေပဲ အဝတ်များ သလောက် သူမ၏ ရယ်သံ ကပါ အများ နှင့်မတူ ..။ ထို့ကြောင့် သူမကို သမိုင်း သိနေခဲ့သည်။ ။ တခြား ရောနှောကြားရတတ်သည့် ရယ်သံပိုင်ရှင်တွေလည်း ဒီသုံးယောက်တည်းတော့ မကနိုင်ပါ။ သူမတို့ အုပ်စု အနည်းဆုံး ခြောက်ယောက်၊ ခုနစ် ယောက်တော့ ရှိနိုင်သည်။ ။

သမိုင်း က သူမကိုစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ဘေးကို မျက်လုံးနည်းနည်း ဝေ့သည်။ ။ ပြီတော့ မှီထားသည့်ကိုယ်ကိုပြန်မတ်၍ စာအုပ်ကို ပိတ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲထည့်လိုက်၏။

“ဟာ .. ကြည့်စမ်း၊ ပေးနေတာကို သူများ ရှက်အောင် ဒီတိုင်းကြီး ထားခဲ့တယ်၊ ဟေ့ .. နေဦး”

သူ့ရှေ့မှာ သူမ တို့ သုံးယောက် ကာဆီးလိုက်ကြပြန်သည်။ ။

“ဒါကိုယူပြီးမှ သွား၊ ယူ ဟိုတစ်နေ့က တခြားမေဂျာက ကွင်းနဲ့ ရင် ဆိုင်မိတာ ဖိနပ်ကြောင့်မို့လား ..”

ဖိနပ်ပါလာတော့မှ ဒါဟာ ဖိနပ်ဘူးမှန်း သူသိ၏။ ထင်တော့ထင် ပေ မယ့် တကယ်လို့ မထင်ခဲ့ပေ။ သူမ က သမိုင်း ခြေထောက်မှာ စီးလာသည့် အဖြူရောင်ဖော့ဖိနပ်ကို ငဲ့ကြည့်၍ ...

“ဒီလိုနယ်မြေမှာ ဖော့ဖိနပ်ကြီးနဲ့ မကောင်းပါဘူး၊ ပြီးတော့လူ တွေ က ယူကို ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ ဘာညာဘာညာတွေပြောနေကြတာလဲ တို့

မယုံဘူး၊ ယူဘက်မှာ ဒီဖိနပ်အခက်အခဲကြောင့် မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိ
တာလေ၊ ဟိုဘက်က ကာယကံရှင်တောင် နားလည်တာပဲ။

အဲဒါကြောင့် ပြဿနာမဖြစ်ဘဲ ပြီးသွားတာ၊ မကောင်းတဲ့ ဖိနပ်တွေ
စီးနေရင် ဒီလိုပြဿနာတွေ ထပ်ရှိနေဦးမှာ ပဲ၊ တို့ က ကိုယ့်ရဲ့ ကလပ်စ်
မိတ်ချင်း ကူညီတာပါ၊ ရော့ ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး”

သမိုင်း က ပြေပြေပြစ်ပြစ်ပြန်ပြောပြီး တခြားက ရှောင်ထွက် လိုက်
၏။

“ယူက မာနတွေပြနေတာလား .. ဟေ့ .. ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလို လုပ်သွားတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

နောက်ထပ် ရှေ့မှာ ပိတ်ပစ်လိုက်တော့ သမိုင်း မျက်လုံးက သူမ တို့
သုံးယောက်ကို တစ်ယောက်စီ စူးစူးရဲရဲရောက်သွား၏။

“တို့ က ရတနာသွန်းစက်၊ သူက အိအိသုန်”

“တို့ က မိုးဝသန်”

တစ်ယောက်က သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်ပြီး ရှေ့တိုးလာ၏။

“ယူက အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်းနေတော့ အထီးကျန်ဆန် တာ
ပေါ့၊ အခက်အခဲ တစ်ခုခုရှိလာရင်လဲ တစ်ယောက်တည်း ဖြေရှင်းတာ
ထက် အများ နဲ့ တိုင်ပင်ဖြေရှင်းမှ ...”

“ကျွန်တော့်မှာ အခက်အခဲတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ ..”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းနေ၊ တစ်ယောက်တည်းဖြေရှင်း လာခဲ့

တာ အကျင့်ပါနေပါပြီ”

“ဪ ..ခက်ပါလား၊ ယူကို တို့ ကစပြီး မိတ်ဆက်ကြတာလေ၊ ဘာလဲ .. မာနကြီးတာလား”

“မာနကြီးစရာ ဘာမှ မရှိတဲ့ လူကို အဲဒီမေးခွန်းတွေ ခဏခဏ မမေးပါနဲ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဖြေနိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါက တစ် ယောက်တည်းနေရတာကို နှစ်သက်လို့ ..”

“ဘာ ...”

“မိန်းကလေးတွေဆီက အကူအညီကိုလဲ မယူပါရစေနဲ့ ၊ ကျွန်တော်ကို နားလည်း ပါ”

သူ တစ်ချက်မှ မတုံ့တော့ဘဲ တောက်လျှောက်ခြေလှမ်းကျခဲ့သည် ။ တလွှားလွှားတိုးတိုက်ရွေ့ လျားနေသည့် ကိုယ့်ခြေဦးထိပ်ကိုပဲ စူးစိုက်ငုံကြည့်ကာ ဖိပိတ်အံ့ကြိတ်ထားသည့် မေးရိုးနှစ်ဖက်က သိသာစွာ ကားထွက်နေ၏။

“တောက် .. ကြီးကျယ်လိုက်တာ ..”

“အေးလေ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရော ပြန်ငုံကြည့်မိရဲ့ လား၊ ဒီလောက် မာနကြီးရအောင် ..”

ခုန်လွှားပါလာခဲ့သည့်စကားသံတွေက နောက်မှာ ပျောက်ကွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော်လည်း သူ့နားထဲမှာ ဒီအသံတွေပဲ ပဲ့တင်ထပ်နေသည် ။

ပြီးတော့ ရယ်သံတွေ ..။

“ဟိုမှာ လာပြီဟ၊ ခေါင်းငုံ့ကိုယ်တော် ...”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါဝတ်သူဌေးလေးပါ၊ နိုင်ငံမှားပြီးရောက်လာတာ”

“ဟား ဟား ဟား ...”

နေ့စဉ်လိုလို သူသွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရယ်သံတွေက တိုးတိုး ကျယ်ကျယ် သံစုံမြည်၏။

“ကိုယ့်ဘာသာ ဖိနပ်မဝယ်နိုင်ရင် လက်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး ကင်းမြီး ကောက်ထောင်သွား၊ အဝတ်တွေ စုတ်ပြဲကုန်လို့ လဲစရာ မရှိရင် ဖျာလိတ်ပတ်ထွက်၊ ငါ့ဆီကို ဘာအကြောင်းမှ လာမပြောကြနဲ့ ၊ သင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တာဝန် ငါ့မှာ မရှိဘူး”

စကားလုံးပေါင်းများစွာထဲမှ အဘွားရဲ့ စကားတွေကတော့ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ နှလုံးသည်းပွတ်အထိ တိုက်ရိုက်စူးလေသည် ။ ထို့ပြင် ဒီလောက်နဲ့ လည်း မကခဲ့ပေ။

“လောဘတက်ပြီး ဟိုကြံဒီကြံ ကြံကြည့်၊ သူခိုးဓားပြဖြစ်ဖြစ်၊ ချူစားမြူစားတဲ့ ဘဝပဲရောက်ရောက်..၊ ငါသိတဲ့ နေ့ဟာ ဟောဒီ ညိုသစ္စာ ကနေ မောင်းထုတ်တဲ့ နေ့ပဲ၊ ငါ့မြေးတစ်ယောက်ကိုပဲ လူကောင်း သူကောင်းဖြစ်အောင် ပျိုးထောင်ဖို့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ကျန်တဲ့ လူ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျောင်း .. ဒါပဲ”

ဟ ၊ အ ဘွားက သူမ ရှေ့မှာ လက်ပိုက်ရပ်ခိုင်းပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြောခဲ့သည် ။ လူ့ဘဝဟာ လှေတစ်စင်းလိုပဲဆိုရင်တောင် သူ့ရဲ့ ဘဝလှေဟာ ပဲ့ကိုင်မလိုတဲ့ လှေပဲဖြစ်သည် ။ ဦးထိန်း ပဲ့ကိုင်မရှိဘဲ နေသမိုင်း ဆိုတဲ့ ကောင် သူ့ဘဝကို ဘယ်လိုရပ်တည်သွားသည် ဆို တာကို ပြနိုင်ရမည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့အထိ သူ ဘာမှ ဖြစ်မလာခဲ့သေးပါ။ ဘာမှ မဖြစ် ခဲ့သူကို ဘာမှ ဖြစ်မလာနိုင်တဲ့ သူ့လို သတ်မှတ်တာလည်း ဘယ်သူမှ မလွန်ပေ။

တစ်နေ့နေ့ဟာ ကိုယ့်အတွက်ဖြစ်လာပါစေဟု သာ ... ..။

*

အခန်း(၄)

မိုးဖွဲတွေက တဖြည်းဖြည်းစိပ်လာသဖြင့် မျက်နှာစာပိတ်ထားသည့် ဘာဂျာတံခါးနှင့် တိုက်ကြီးရှေ့က အရိပ်မှာ ခဏဝင်ခိုလိုက်မိသည်။ ။

အဘွားရဲ့ ပွဲရုံမှာ ကျောင်းအားရက်တိုင်း သူ တစ်နေကုန်သွားထိုင် နေခဲ့တာ ဒီတိုင်း ငုတ်တုတ်ကြီးတော့မဟုတ်ပေ။ ကုန်တင်ကုန်ချနေရာ မှာ ဝင်ကူလိုက်၊ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ပစ္စည်းနေရာချတဲ့ အထဲ ဝင်ပါလိုက်၊ မန် နေဂျာ စာရေး၊ အလုပ်သမားနေရာ ဘယ်နေရာမဆို ဝင်ကူခဲ့သည်။ ။

ဒီနေ့ကျမှ တစ်နေကုန်မိုးအုံ့နေတာ နှာစေးခေါင်းကိုက်ဖြစ်လာ သောကြောင့် ညနေတောင်မစောင်းသေးဘဲ ထပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သူ့လိုပဲ ဈေးသည် တစ်ယောက်က ငုံးဥပြုတ်ဆွဲခြင်းကို လက်တစ်ဖက်မှာ ချိတ်ထားလျက် မိုးဝင်ခိုသည်။ ။

“မိုးက တိတ်မှာ လား၊ ဒီထက်ပိုသည်များလား၊ ဘာလဲကွ နည်းနည်းပါးပါး အကြောင်းမကြားဘူး၊ တောက် ...”

ဆံပင်မှာ စိုနေသည့် ရေကို ခါထုတ်လိုက်ပြီး တက်ခေါက်၍ ဆဲရေး နေသေးသည်။ ။ ပြောနေတုန်း မိုးက ပိုသည်းလာတော့ အမိုင်း နှုတ်ခမ်း ပြုံးယောင်သမ်းသွား၏။

“တွေ့လား .. တွေ့လား၊ မိုးပေါက်ကြီးတွေ ဘူးသီးလုံးကြီးတွေ ပြုတ်

ကျလာသလားမှတ်ရတယ်၊ ပြောလိုက်လို့ ငါ့ကိုရွံ့တာ ..”

ငုံးဥသည် က မိုးစက်တွေကို မော့ကြည့်ပြောရင်း သမိုင်း ကို လှည့်၍ တိုင်တည်၏။ သမိုင်း ကပြိုး၍ ..

“ခင်ဗျား ဆဲလိုက်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့မလား၊ ဒါဆို မြန်မြန်ရွာ မြန်မြန်လင်းသွားအောင် နာနာ ဆဲပေးလိုက်ရမလား”

“အဟွန်း ...”

“ဟား ဟား ...”

ဈေးသည် က သူ့စကားနဲ့ သူ တဟားဟားရယ်ချလိုက်ပြီ အားပေးသည် ။ မိုးတအားသည်လောတော့ နောက်ကိုပိုတိုး၍ ဘာဂျာတံခါး နားမှာ ကပ်မှီလိုက်၏။ တံခါးမှာ ဖုန်တွေ ဆေးတွေရှိလျက် အင်္ကျီကို စွန်းကုန်မှာ စိုးလို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ အပြာရောင်စာရွက် ထူလေးကိုခေါက်ပြီး တံခါးကြားမှာ ညှပ်ထားတာ မြင်လိုက်ရသည် ။

တံခါးက ပိတ်ထားတာကြာပြီ ဖြစ်သည့်တံခါးဖြစ်သည် ။ သမိုင်း ဘေးဘီကို လိုက်ရှာကြည့်ရင်း စာရွက်ခေါက်လေးကို ဆွဲထုတ်၍ ဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။

စာရွက်ပေါ်မှာ သရုပ်ဖော်ပုံလေးတစ်ပုံကို ဆွဲထားသည် ။ ပန်းတွေ ပွင့်နေသော သစ်ပင်တစ်ပင်ရယ်၊ ဂါဝန်လေးတစ်ဖက်စကို မ,ကိုင်ထားလျက် အပင်ပေါ်ကိုမော့ကြည့်နေသည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရယ်၊ ပြီးတော့ အပင်အောက်မှာ ဗွက်အိုင်ကြီးတစ်အိုင် ..။

ပုံကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်နေရင်း သမိုင်း မျက်နှာပြိုးသွား၏။

ဘေးဘီကို နောက်ထပ်ဝေ့ကြည်မိကာ လွယ်အိတ်ထဲက ဘောလ်ပင်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ။

အပင်အောက်ကိုလည်း မဝင်နိုင် ၊ ပန်းကိုလည်း လိုချင်နေသည့် ကောင်မလေးလက်ထဲကို ဝါးတံချူလေးတစ်ချောင်း ထည့်ပေးလိုက်၏။

ပြီးတော့ အကြာကြီးငေးကြည့်နေပြီးမှ စာရွက်ကိုပြန်ခေါက်၍ မူလနေရာ လေးမှာ ပြန်ညှပ်ထားလိုက်သည်။ ။ ဘေးလူမြင်ရင်တော့ သူ့ကို ဒီကောင် ဂေါက်နေပြီလို့ ပြောတော့မည်။

ဟုတ်တာပဲ၊ သူ့လိုလူမှ မဂေါက်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူဂေါက်မလဲ။ ဘဝမှာ လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုလို့ အဲဒီလို စိတ်ကြိုက် ‘ဂေါက်’ နေခွင့်တစ်ခု တည်း။
..။

*